

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 czerwca 2015r.

Sąd Okręgowy w Suwałkach III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Danuta Poniatowska
Sędziowie:	SSO Piotr Witkowski (spr.) SSO Mirosław Kowalewski
Protokolant:	sekr.sądowy Beata Dzienis

po rozpoznaniu w dniu 2 czerwca 2015r. w Suwałkach na rozprawie

sprawy z powództwa **J. D.**

przeciwko **Urzędowi Gminy P.**

o przywrócenie do pracy

na skutek apelacji pozwanego Urzędu Gminy P. i zażalenia powódki J. D.

od wyroku Sądu Rejonowego w Suwałkach IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 13 stycznia 2015r. sygn. akt IV P 109/13

1. **oddala apelację;**

2. **oddala zażalenie;**

3. **zasądza od pozwanego Urzędu Gminy P. na rzecz powódki J. D. kwotę 1350 (jeden tysiąc trzysta pięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za II instancję.**

Sygn. akt III Pa 17/15

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym przeciwko Urzędowi Gminy P. J. D. domagała się przywrócenia do pracy na poprzednich warunkach pracy i płacy, zasądzenia wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy, ewentualnie ustalenia istnienia stosunku pracy oraz zasądzenia kosztów procesu.

Wskazała, iż pozostawała zatrudniona w pozwanym Urzędzie Gminy na stanowisku (...) gminy. W dniu 29 maja 2013r. Wójt Gminy P. poinformował ją o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia, zarzucając jej szereg nieprawidłowości. Rozwiązanie jednak umowy o pracę przez wójta gminy bez stosownej uchwały rady gminy, która

zgodnie z art.18 ust.2 pkt 3 ustawy z dnia 8 marca 1990r. o samorządzie gminnym (Dz.U.2013.594) jest jedynym organem upoważnionym do odwołania (...) zatrudnionego przez powołanie, było niedopuszczalne, zaś sama czynność prawna dokonana przez organ nieupoważniony – wójta gminy – jest nieważna.

W toku procesu powódka zmodyfikowała roszczenie, w ten sposób, że domagała się dopuszczenia do pracy i zasądzenia wynagrodzenia za gotowość do pracy, określając je ostatecznie na dzień 05 grudnia 2014r., na kwotę 85.312,19 wraz ze skapitalizowanymi odsetkami.

Pozwany Urząd Gminy P. w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie na swoją rzecz kosztów postępowania i zastępstwa procesowego.

Argumentował, iż przyczyną rozwiązania stosunku pracy z powódką bez wypowiedzenia było ciężkie naruszenie przez powódkę podstawowych obowiązków pracowniczych, które szczegółowo przytoczył. Wskazał ponadto, iż wójt gminy składając oświadczenie w przedmiocie rozwiązania z powódką stosunku pracy miał ku temu uprawnienia albowiem działał jako organ administracyjny.

Na rozprawie w dniu 13 stycznia 2015r. pełnomocnik powódki wystąpił z wnioskiem o nadanie wyrokowi rygoru natychmiastowej wykonalności w zakresie całego wynagrodzenia za pracę, wskazując iż brak takiego rygoru może narazić powódkę na szkodę, gdyż od ponad roku nie otrzymuje wynagrodzenia.

Sąd Rejonowy w Suwałkach wyrokiem z dnia 13.01.2015r. w pkt I zasądził od pozwanego Urzędu Gminy P. na rzecz powódki J. D. kwotę 75.486,90 zł (siedemdziesiąt pięć tysięcy czterysta osiemdziesiąt sześć złotych 90/100) brutto tytułem wynagrodzenia za gotowość do pracy w okresie od dnia 15 października 2013 r. do dnia 05 grudnia 2014 r., w pkt II zasądził od pozwanego Urzędu Gminy P. na rzecz powódki J. D. kwotę 5.519,93 zł (pięć tysięcy pięćset dziewiętnaście złotych 93/100) tytułem skapitalizowanych odsetek, w pkt III oddalił powództwo w pozostałym zakresie, w pkt IV zasądził od pozwanego Urzędu Gminy P. na rzecz powódki J. D. kwotę 2.640,00 zł (dwa tysiące sześćset czterdzieści złotych zero groszy) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, w pkt V nakazał pobrać od pozwanego Urzędu Gminy P. na rzecz Skarbu Państwa (Kasa Sądu Rejonowego w Suwałkach) kwotę 4.291,24 zł (cztery tysiące dwieście dziewięćdziesiąt jeden złotych dwadzieścia cztery grosze) tytułem kosztów sądowych, w pkt VI wyrokowi w punkcie I. nadał rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 5.920,00 zł brutto i w pkt 7 oddalił wniosek powódki o nadanie rygoru natychmiastowej wykonalności w pozostałym zakresie.

Orzekając w sprawie Sąd Rejonowy w Suwałkach podzielił stanowisko powódki, że wójt gminy nie może rozwiązać umowy o pracę ze skarbnikiem gminy, a takim powódką niewątpliwie była. Powołana bowiem została na to stanowisko uchwałą Rady Gminy P. w dniu (...). za numerem (...). Zgodnie więc z art. 18 ust. 2 pkt 3 ustawy o samorządzie gminnym mogła być tylko odwołania przez właśnie Radę Gminy P.. Złożone więc w dniu 31 października 1990r. oświadczenie ówczesnego wójta Gminy P., na które pozwany powoływał się w trakcie rozprawy, o zatrudnieniu powódki z dniem 1.11.1990r. na stanowisku (...), nie dawało podstawy obecnemu wójtowi Gminy P. do rozwiązania z powódką umowy o pracę. Wskazał, że za taką oceną stanu prawnego przemawiają stanowiska Sądu Najwyższego i Naczelnego Sądu Administracyjnego. I tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 11 maja 2006r. (II PK 273/05) stwierdził, iż nie ma żadnych podstaw prawnych do uznania, iż stosunek pracy na podstawie powołania, zgodnie z art.18 ust. 2 pkt 3 ustawy z dnia 8 marca 1990r. o samorządzie gminnym, nawiązuje się i ustaje dwuetapowo, poprzez podjęcie stosowanej uchwały przez radę gminy, a następnie potwierdzenie jej w oświadczeniu złożonym przez wójta. Czynnością prowadzącą do rozwiązania stosunku pracy ze skarbnikiem gminy jest wyłącznie chwała rady gminy o odwołaniu ze stanowiska nie zaś oświadczenie wójta powołujące się na tę uchwałę.

Natomiast Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 16 czerwca 2010r. (II OSK 825/10) stwierdził, iż uchwała rady gminy o odwołaniu sekretarza gminy ze stanowiska jest jednocześnie aktem rozwiązującym stosunek pracy z powołania.

Oświadczenie zatem woli wójta Gminy P. z dnia 29 maja 2013r. o rozwiązaniu z powódką umowy o pracę w trybie art.52§1 k.p., które jak twierdziła powódka spowodowało rozwiązanie stosunku pracy, z racji wydania z pogwałceniem

norm rangi ustawowej – art.18 ust. 2pkt 3 ustawy z dnia 8 marca 1990r. o samorządzie gminnym – uznał za nieważne i nie wywołujące żadnych skutków prawnych (art.58 k.c. w zw. z art.300 k.p.). W tym stanie rzeczy wnioski dowodowe na okoliczność zasadności przyczyn rozwiązania umowy o pracę z powódką bez wypowiedzenia jako nie istotne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy Sąd Rejonowy oddalił.

Do pracy jednak Sąd Rejonowy powódki nie przywrócił. Rada Gminy P. uchwałą bowiem w dniu (...) za nr (...) odwołała już powódkę ze stanowiska (...) tej gminy. W tej sytuacji uzasadnionym więc było tylko żądanie powódki zasądzenia wynagrodzenia za gotowość do pracy wraz ze skapitalizowanymi odsetkami. Po złożeniu mianowicie oświadczenia o rozwiązaniu z powódką stosunku pracy nie została dopuszczona do pracy. Po przez natomiast pozew o przywrócenie do pracy wykazała gotowość do pracy. Każde zaś zachowanie się pracownika objawiające w dostatecznym sposób jego zamiar kontynuacji stosunku pracy należy rozumieć jego gotowość do pracy. Tak stwierdził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 13 lutego 2013r. (I PK 187/12), wskazując, iż nic nie stoi na przeszkodzie połączeniu takiego oświadczenia z czynnością procesową, jaką jest zgłoszenie powództwa o nakazanie przez sąd dopuszczenia pracownika do pracy i zasądzenie wynagrodzenia za pozostawanie w gotowości do pracy.

Sąd Rejonowy nie uwzględnił jednak całości żądania powódki, gdyż w okresie od 30 maja 2013r. do dnia 14 października 2013r. pozostawała niezdolna do pracy i z tego tytułu został jej wypłacony zasiłek chorobowy, a zatem z powodu przeszkód psychofizycznych pracy świadczyć nie mogła. Stąd Sąd oddalił jej roszczenie o zapłatę wynagrodzenia za gotowość do pracy w tym okresie, natomiast w pozostałym zakresie roszczenie uwzględnił, zgodnie z ostatnimi wyliczeniami powódki z dnia 8 grudnia 2014r., nie kwestionowanymi przez pozwanego. Sąd uwzględnił również roszczenie o zapłatę odsetek skapitalizowanych obliczonych od wynagrodzenia za gotowość do pracy począwszy od dnia 15 października 2014r., wysokości których pozwany również nie kwestionował.

W przedmiocie kosztów procesu Sąd Rejonowy orzekł zgodnie z art. 98 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. i art.100 k.p.c. w zw. z §11 ust. 1 pkt 1 i 2 w zw. z §6 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1349 z późn. zm.) Powódka przegrała sprawę o ustalenie istnienia stosunku pracy i nakazanie dopuszczenia do pracy dlatego też z tego tytułu winna zwrócić pozwanemu poniesione koszty zastępstwa procesowego w wysokości 60 zł. Wygrała natomiast sprawę o zapłatę niemal w całości (95%) i dlatego też Sąd w pełnym zakresie obciążył pozwanego kosztami zastępstwa procesowego poniesionymi przez powódkę w tym zakresie.

Zważywszy na fakt, że pozwany przegrał proces o zapłatę Sąd zgodnie z zasadą wyrażoną w art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. nr 90, poz.594 t.j.) obciążył go opłatą sądową (4.051,00 zł) oraz wydatkami z tytułu wynagrodzenia biegłego (240,24 zł).

Jednocześnie Sąd nie znalazł podstaw do obciążania powódki opłatą sądową w zakresie jej roszczenia o ustalenie istnienia stosunku pracy i nakazania dopuszczenia do pracy albowiem w dacie wniesienia przez powódkę pozwu wartość przedmiotu sporu w tym zakresie wynosiła 27.120, 00 zł, a zatem zgodnie z art.35 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. nr 90, poz.594 t.j.) nie była ona zobowiązana do uiszczenia opłaty sądowej. Uprawnomocnienie się natomiast w toku niniejszego postępowania wyroku Sądu przywracającego powódce dotychczasowe warunki pracy, w tym wynagrodzenie w wysokości 5.920,00 zł miesięcznie, nie miało żadnego wpływu na wartość przedmiotu sporu, z którym powódka wystąpiła w dniu 10 czerwca 2013r.

Zgodnie z dyspozycją art. 477² § 1 k.p.c. Sąd z urzędu nadał wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty jednomiesięcznego wynagrodzenia powódki nie znajdując podstaw do uwzględnienia wniosku powódki o nadanie rygoru wykonalności w zakresie całego zasądzonego wynagrodzenia. Powódka bowiem poza stwierdzeniem, iż brak takiego rygoru może narazić ją na szkodę w żaden sposób twierdzeń swoich nie udowodniła.

Apelację od tego wyroku złożyła powódka i pozwany Urząd Gminy.

Powódka zaskarżyła wyrok w części tj. w zakresie pkt IV i wniosła o jego zmianę w tym punkcie poprzez zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz kwoty 3540 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego i zasądzenie od pozwanego na jej rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, w postępowaniu odwoławczym.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła mianowicie naruszenie przepisów postępowania poprzez dokonanie błędu w określeniu wysokości kosztów zastępstwa procesowego jej należnych od pozwanego.

Twierdziła, że skoro w uzasadnieniu wyroku Sąd wskazał, iż w przedmiocie kosztów orzekł zgodnie z (m. in.) § 6 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu, to z uwagi na wartość przedmiotu sporu w granicach od 50.000 zł do 200.000 zł wysokość zasądzonych kosztów zastępstwa procesowego winna wynieść 3600 zł. Natomiast wskazana przez Sąd kwota 2640 jest niezrozumiała i nieuzasadniona. Tym bardziej, iż Sąd wskazał, że wygrała sprawę o zapłatę niemal w całości i dlatego Sąd w pełnym zakresie obciążył pozwanego kosztami zastępstwa procesowego przez nią poniesionymi w tym zakresie.

Od kwoty tej należy więc odjąć należną pozwanemu od niej kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego sprawy o ustalenie stosunku pracy i nakazanie dopuszczenie do pracy.

Wobec powyższego właściwą kwotę kosztów zastępstwa procesowego zasądzoną przez Sąd winna być kwota 3540 zł.

Pozwany zaskarżył wyrok w części obejmującej pkt I, II, IV, V i zarzucił mu:

1. naruszenie prawa materialnego, a mianowicie art. 81 § 1 kp przez jego zastosowanie, w sytuacji gdy powódka nie pozostawała w gotowości do pracy w okresie od 15 października 2013r. do 5 grudnia 2014r. oraz nie zgłosiła skutecznie pozwanemu gotowości do pracy,
2. naruszenie prawa materialnego – 22 § 1 kp poprzez jego pominięcie, tj. nie uwzględnienie, że powódka nie chciała wykonywać pracy na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem oraz w miejscu i czasie wyznaczonym przez pracodawcę,
3. naruszenie prawa materialnego – 100 § 1 kp poprzez jego pominięcie, tj. nie uwzględnienie, że powódka nie uznawała zasady podporządkowania pracownika poleceniom pracodawcy i nie stosowała się do poleceń pozwanego pracodawcy,
4. naruszenie prawa materialnego, a mianowicie art. 8 kp przez jego niezastosowanie, pomimo, że z materiału dowodowego zebranego w sprawie wynika, że zachowanie powódki polegające na domaganiu się przywrócenia do pracy w pozwanym Urzędzie w sytuacji wielokrotnego naruszenia przez powódkę prawa oraz zasad lojalności względem pracodawcy, stanowi nadużycie prawa jako postępowanie sprzeczne z zasadami współżycia społecznego i jako takie nie podlega ochronie prawnej.

Naruszenie przepisów postępowania, mające wpływ na wynik sprawy:

1. naruszenie przepisów art. 233 kpc poprzez błędną ocenę materiału dowodowego akt sprawy i całkowite pominięcie oświadczenia z dnia 31 października 1999or. ówczesnego Wójta Gminy P. o zatrudnieniu powódki w pozwanym Urzędzie Gminy z dniem 1 listopada 1990or. na stanowisku (...) oraz licznych aneksów do tej umowy znajdujących się w aktach osobowych powódki;
2. naruszenie przepisu art. 233 kpc poprzez pominięcie przeprowadzenia dowodów z zeznań wszystkich zgłoszonych przez pozwanego świadków, zawnioskowanych również na okoliczności związane z niepozostawaniem powódki w gotowości do pracy w spornym okresie, a zwłaszcza braku zamiaru podporządkowania się powódki do stosowania się do poleceń przełożonych oraz rezygnacji z pełnej swobody dysponowania swoją osobą i czasem oraz na godzeniu się na ograniczenie tej wolności na rzecz pracodawcy i przez pracodawcę.

Wskazując na te zarzuty, wnosił o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części poprzez oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powódki kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje;

ewentualnie:

2. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpatrzenia – przy uwzględnieniu kosztów postępowania odwoławczego.

Apelacje stron są nieuzasadnione i podlegały oddaleniu, przy czym apelacja powódki podlegała oddaniu jako zażalenie. W przypadku bowiem, gdy nie skarży się orzeczenia co do merytorycznego rozstrzygnięcia a tylko koszty postępowania, to w takiej sytuacji środek zaskarżenia traktuje się jako zażalenie.

W pierwszym rzędzie odnieść się należy do środka zaskarżenia pozwanego jako dalej idącego. Rozstrzygnięcie sądu I instancji jest natomiast słuszne dlatego, że w świetle przytoczonej przez ten sąd regulacji prawnej i wyroków Sądu Najwyższego i Naczelnego Sądu Administracyjnego czynnością prowadzącą do rozwiązania stosunku pracy ze skarbnikiem gminy jest wyłącznie chwała rady gminy o odwołaniu ze stanowiska nie zaś oświadczenie wójta gminy. Zatem jedynie właściwa uchwała Rady Gminy w P. o odwołaniu powódki ze stanowiska (...) prowadziła do rozwiązania stosunku pracy. W tym względzie ustawodawca nie pozostawił organom samorządu żadnych wyjątków. Wobec tego do czasu podjęcia w tym zakresie uchwały Rady Gminy w P. w dniu 5.12.2014r. o odwołaniu powódki ze stanowiska (...) powódka była cały czas w stosunku pracy z Urzędem Gminy w P.. Nie ma tu znaczenia okoliczność, iż 31.10.1990r. Wójt Gminy P. złożył oświadczenie o zatrudnieniu powódki na stanowisku powódki oraz, że było z jego strony wiele aneksów do tego oświadczenia (a nie umowy). Wskazać tu też należy za sądem I instancji, że oświadczenie z 31.10.1990r. nie mogło być umową i dlatego, że było jednostronnym oświadczeniem woli samego wójta. Trzeba podkreślić, że Sąd Najwyższy wyraźnie w wyroku z dnia 11 maja 2006r. (II PK 273/05) stwierdził, iż nie ma żadnych podstaw prawnych do uznania, iż stosunek pracy na podstawie powołania, zgodnie z art.18 ust. 2 pkt 3 ustawy z dnia 8 marca 1990r. o samorządzie gminnym, nawiązuje się i ustaje dwuetapowo, poprzez podjęcie stosowanej uchwały przez radę gminy, a następnie potwierdzenie jej w oświadczeniu złożonym przez wójta.

Powyższe stanowisko wynika zresztą jednoznacznie z zapisu ustawy, gdyż intencją ustawodawcy było aby osoba odpowiedzialna za finanse gminy nie była w oczywisty sposób uzależniona od wójta gminy, a podlegała radzie gminy, która odpowiada przed mieszkańcami za całokształt spraw gminy. Zgodnie z art. 15 ust. 1 ustawy o samorządzie gminy to wszakże rada gminy jest organem stanowiącym i kontrolnym w gminie.

Z uwagi więc na to, iż powódka cały czas była w stosunku pracy z Urzędem Gminy w P. aż do 5 grudnia 2014r. i w związku z wytoczeniem powództwa o przywrócenie do pracy gotowa do pracy za wyjątkiem niezdolności do niej z przyczyn medycznych, należało się jej wynagrodzenie za gotowość do pracy. Sąd Okręgowy i w tym względzie podziela stanowisko Sądu I instancji mające zresztą swoje oparcie w powołanym wyroku Sądu Najwyższego z dnia 13 lutego 2013r. (I PK 187/12), a zgodnie z którym zgłoszenie gotowości do pracy może nastąpić przez każde zachowanie pracownika objawiające w dostateczny sposób jego zamiar kontynuacji stosunku pracy (art.60 k.c. w zw. z art.300 k.p.). Tak więc nic nie stoi na przeszkodzie połączeniu właściwie takiego oświadczenia z czynnością procesową, jaką jest zgłoszenie powództwa o nakazanie przez sąd dopuszczenia pracownika do pracy i zasądzenie wynagrodzenia za pozostawanie w gotowości do pracy. Skoro zatem powódka cały czas popierała powództwo, to oczywistym było, że w ten sposób prezentuje swoją gotowość do pracy. O tym pozwany zdawał sobie sprawę. Wskazywanie teraz przez pozwanego, że nie stawiała się w miejscu pracy i niejako naocześnie nie prezentowała gotowości do pracy jest więc bez znaczenia. Poza tym trzeba zauważyć, że wójt Gminy P. rozwiązując stosunek pracy nie dopuścił powódki do pracy. Zatem to najpierw wójt Gminy P. winien zmienić swoją dyspozycję aby powódka mogła stawić się w pracy i swoją pracę wykonywać. Nic natomiast takiego ze strony wójta nie nastąpiło. Jakże więc technicznie powódka mogła wyrazić swoją gotowość do pracy jak tylko nie poprzez odpowiedni pozew do sądu.

Zauważyć też należy w sprawie, że już w dniu 28 czerwca 2012r. wójt Gminy P., działając na podstawie art.42 kodeksu pracy, złożył J. D. oświadczenie o wypowiedzeniu warunków umowy o pracę, ograniczając jej dotychczasowy zakres czynności oraz obniżając wynagrodzenie za pracę. Na skutek jednak odwołania się J. D. od tego wypowiedzenia warunków umowy o pracę Sąd Rejonowy w Suwałkach w sprawie o sygnaturze akt IV.P. 128/12, wyrokiem z dnia 14 listopada 2012r. przywrócił jej dotychczasowe warunki pracy i płacy i rozstrzygnął o kosztach procesu oraz kosztach sądowych. Wyrok ten uprawomocnił się w dniu 23 czerwca 2013r., na skutek oddalenia apelacji Urzędu Gminy P. wyrokiem Sądu Okręgowego w Suwałkach. Nie dość więc, że wójt Gminy P. nie dostosował się do prawomocnego wyroku Sądu z dnia 23.06.2013r. to jeszcze później podtrzymywał swoje stanowisko o rozwiązanie umowy o pracę z powódką bez wypowiedzenia, zarzucając jej szereg nieprawidłowości, chociaż w ustnych i pisemnych motywach rozstrzygnięcia sąd wskazał, iż jego stanowisko nie jest słuszne.

W obliczu więc powyższego i faktu, że przed 5.12.2014r. Rada Gminy w P. odmówiła Wójtowi Gminy odwołania powódki ze stanowiska (...), mimo że wójt bez wątplenia o to występował, nieuzasadnionym było przeprowadzanie dowodów z zeznań wszystkich zgłoszonych przez pozwanego świadków, zawnioskowanych również na okoliczności związane z niepozostawianiem powódki w gotowości do pracy w spornym okresie, a zwłaszcza braku zamiaru podporządkowania się powódki do stosowania się do poleceń przełożonych oraz rezygnacji z pełnej swobody dysponowania swoją osobą i czasem oraz na godzeniu się na ograniczenie tej wolności na rzecz pracodawcy i przez pracodawcę. Wszakże to Rada Gminy w P. decydowała po przez swoją funkcję kontrolną o tym czy powódka pozostaje na swoim stanowisku (...) bez względu na wskazane wobec niej zarzuty. Wójt Gminy winien zaś do tego stanowiska Rady Gminy w P. dostosować się i tak ułożyć pracę ze skarbnikiem gminy aby mimo wszystko tak on jak i skarbnik gminy mogli swojej funkcje w dalszym ciągu sprawować.

Z tych też wszystkich względów nie doszło do naruszenia wskazanych przez pozwanego przepisów prawa i jego apelacja podlegała, na mocy art. 385 kpc, oddaleniu.

Zażalenie natomiast powódki podlegało na mocy art. 397 § 2 kpc w zw. z art. 385 kpc oddaleniu dlatego, że stosownie do powołanego też przez Sąd I instancji przepisu § 11 ust. 1 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1349 z późn. zm.) stawki minimalne za prowadzenie spraw z zakresu prawa pracy o wynagrodzenie za pracę wynoszą 75% stawki obliczonej na podstawie § 6 od wartości wynagrodzenia. Zaś 75% ze stawki 3600 zł to 2700 zł.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd orzekł zgodnie z art. 98 kpc w zw. z § 12 ust. 1 pkt 1 powołanego rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości. Pozwany przegrał apelację obowiązany więc jest zwrócić powódce koszty zastępstwa prawnego za II instancję. Wynoszą one 50% stawki minimalnej jeżeli występował w I instancji ten sam radca prawny.

PW/bd